

identiske oplysninger fra hinanden og virksomhederne kun skal foretage én indberetning. Ligeledes bør indsamlingen samordnes, så de fleste oplysninger indsendes samtidig én gang om året, når virksomheden alligevel arbejder med tallene.

Naturligvis kan det ikke helt lade sig gøre at begrænse indberetninger til det offentlige til én gang om året. Visse oplysninger skal ifølge sagens natur indberettes flere gange årligt: Skattemyndighederne skal kunne forlange dokumentation, hvis de finder problemer i selvangivelsen, og miljømyndighederne skal kunne forlange oplysninger, hvis et miljøproblem giver anledning til det. Men antallet af indberetninger kan begrænses, hvis myndighederne tænker sig om. Som vi alle ved, er der sat et arbejde i gang med at forenkle antallet af indberetninger efter de retningslinjer, jeg har nævnt. Det er vigtigt, at dette arbejde gennemføres med et ordentligt resultat, så virksomhederne for alvor opdager, at der er sket en formindskelse af bøvet.

Også ved den praktiske udformning kan der gøres en del for at begrænse de administrative ulemper. Administrative omlægninger af f.eks. en betaling til det offentlige vil altid kræve en engangsindsats fra virksomhedernes side, og denne type ulemper kan ikke helt undgås, hvis ikke verden skal sættes i stå. Men alt for tit må man konstatere, at de, der har udformet reglerne, ikke har tænkt på konsekvenserne for dem, der skal administrere dem. Derfor bør alle myndigheder, der henvender sig til borgerne, have udviklet rutiner, så de administrative konsekvenser belyses.

I mange tilfælde ville reglerne have været udformet anderledes, hvis en sådan rutine havde været gennemført, og dette gælder også den rent sproglige udformning af administrative krav. Alt for ofte skriver jurister i et sprog henvendt til jurister, men sender brevene til ganske almindelige mennesker, og atter er det de små virksomheder, der kommer i klemme. De lidt større virksomheder har folk, der kan forstå henvendelserne, men det burde være en selvfølge, at folk ikke skal bruge tid på at forstå, hvad det dog kan være, man nu forlanger af dem. Breve bør udformes, så tingene fremgår helt klart.

Endelig vil jeg sige et par ord om skatter og afgifter. Dem vil de fleste virksomheder helst slippe for at betale overhovedet, og det er der ikke noget at sige til. Men samfundet skal nu engang finansieres, og virksomhederne må også yde deres bidrag.

Når det er sagt, bør det også siges, at man godt kunne tænke sig om, før man finder på nye afgifter. Et lysende eksempel er det gebyr på levnedsmiddelkontrol, som den borgerlige regering indførte. Det indbragte forholdsvis lidt, det gav uforholdsmæssigt meget administrativt besvær, og det generede især små virksomheder. Dette eksempel burde hænges op på alle regeringskontorer som et klart eksempel på, hvad der *ikke* skal gøres.

Afslutningsvis skal jeg sige, at vi naturligvis stemmer for den dagsorden, som vi er medforlagsstillere til.

Bjørn Elmquist (RV):

Da ordføreren for forespørgerne for ikke så lang tid siden var erhvervsminister, kan jeg huske, at jeg sad – jeg tror, det var en torsdag – til ordførermøde ovre i Erhvervsministeriet som en af regeringspartierne ordførere, og vi drøftede netop konkrete aktionsplaner for at afskaffe de overflødige administrative byrder, for det var jo også noget, som dengang lå både den daværende erhvervsminister, fru Mimi Jakobsen, og de andre regeringspartier på sinde.

Dagen efter var vi i Europaudvalget, og der hørte jeg så også erhvervsministeren tale varmt for et forslag, som var meget, meget fornuftigt. Det var Kommissionen, som foreslog, at alle de borgere eller instanser, de kroer – hvad det nu kunne være – hoteller, som havde overnattende turister, skulle udfylde nogle lister, nogle registre, sådan at vi kunne få indtryk af: Var det hele familier, hvor mange børn var der, kom de på cykel eller med bil, eller var de kommet med tog, eller hvad var de ellers kommet med? Hvor længe agtede de at være der, og hvilke lande kom de fra?

En gang om måneden, eller hvor meget det kunne være, indsendte man disse oplysninger til et centralregister, og så kunne man nemlig meget målrettet sætte kampagner i gang for at øge turiststrømmen og udvide sæsonen, og vi var temmelig begejstrede alle sammen, indtil jeg kom i tanke om vores møde dagen i forvejen, og så kom jeg med en lille bemærkning om det oppe i Europaudvalget.

Det er selvfølgelig ikke for at komme peber i nogens sår eller bore en kniv rundt, men det er simpelt hen for at illustrere, hvad det er for noget, vi alle er oppe imod. Det synes jeg da også jeg har kunnet høre på debatten her fra talerstolen på trods af et par enkelte ordføreres forsøg på at forbøvle debatten yderligere.